

INTERVIEW / GUIDO VAN DER WERVE / 'Nummer twee'

Guido van de Werve (Papendrecht, 1977) filmt een wereld waarin onverwachte acties plaatsvinden. Niet zelden worden zijn films absurdistisch en poëtisch genoemd. Van de Werve creëert werk dat vooral een bepaalde sfeer moet weergeven, dat dichtbij de belevingswereld van de kunstenaar zelf ligt. Muziek speelt daarbij een belangrijke rol.

Van der Werve: "Ik werk met sfeer, omdat ik op een gevoelsmatige manier mijn belevingswereld wil vertalen. De sfeer in mijn werk komt overeen met een bepaalde gemoedstoestand waarin ik mij bevond, maar die bij mijn publiek een totaal andere associatie op kan roepen."

Alle elementen van zijn films bestaan uit ervaringen van de kunstenaar zelf. Situaties waarin hij zich ooit bevond, die zich vastzetten in zijn gedachten, koppelt hij aan elkaar. Van der Werve, guitige bos krullen en een bedachtzame blik achter een metalen brilletje: "Ik woonde in Sint Petersburg aan de snelweg, en zag plots een man die overstak en werd aangereden. Deze gebeurtenis strookte totaal niet met mijn avondlijke bezoeken aan theater, opera en ballet."

In *Nummer twee* komen deze uiteenlopende ervaringen samen. Deze film uit 2004 laat zien hoe Van de Werve omver wordt gereden. Dan verschijnt een ME-busje, waaruit een groepje ballerina's opduikt. Midden op straat in zo'n typische jaren-zeventig-woonwijk uit zijn jeugd, voeren ze een ballet op.

Ondanks dat zijn films vervreemdend kunnen werken, is van de Werve niet speciaal op zoek naar het absurde. Hij probeert een vorm van schoonheid te creëren. Van der Werve: "Ik heb een hekel aan de saaiheid van videokunst. Videokunst is vaak tot op het bot gestripte informatie. Film heeft veel meer kleur en diepte. Ik vind het zelf leuker om naar de bioscoop te gaan dan naar een galerie en wil daarom mijn werk in bioscopen kunnen tonen. Mensen zijn veel meer bereid om zich te laten meevoeren door film in een bioscoop, dan door beeldende kunst zoals je die in galleries kan vinden."

Van de Werve begon met het regisseren van performances. Zo ging hij gehuld in een duivenpak over straat met houterige bewegingen, vastgelegd in de film *Walking Pigeon* (2001): "Ik wilde toch meer de verhalende kant op, niet zozeer de performancekant. Mensen ervaren mijn werk als filmisch. Toch voel ik me wel meer kunstenaar dan filmmaker." Hij zet de gebeurtenissen in scène, maar blijft daarbij zo dicht mogelijk bij de realiteit: "Ik maak geen fictie en zal dus ook nooit acteurs gebruiken. De bij elkaar gevoegde gebeurtenissen vormen een associatief geheel, juist doordat de elementen zo verschillen."